זומערדיגע בעקאנטשאפט.

(דערצעהלט פון אַ „דאָן זשואַן").

עס האָט פּאסירט אין אַן אנדער צייט און אין אנדער לאנד. אָבער שרעקט זיך ניט! — מיינט ניט, אז איך געה אייך דער־צעהלען א היסטאָרישע פּאסירונג. גאָט זאָל מיר אָבהיטען פון היסטאָרישע פּאסירונגען. דערצו נעהמען זיך אזוינע לייט, וואָס האָבען אליין גאָר נישט דורכגעלעבט און שעפּען אלץ פון בוך... איך געהער דוקא צו דעם סאָרט מענשען, וואָס איין פּרוי־ען־בליק מאכט אויף מיר מעהר איינדרוק ווי הונדערטער עפּי־זאָדען פון היסטאָריע... אבער ניט דאָס בין איך אויסען.

אלזאָ, עס האָט פּאסירט אין אַן אנדער צייט — מיט עטלי־כע יאָהר צוריק; אין אַן אנדער לאנד, אין איינער פון די שעהנסטע לענדער פון אייראָפּא. עס איז געווען א שעהנער לייכטזיניגער פריהלינגס־טאָג. דעם דאטום געדענק איך ניט, אָבער לויט די גראדוסען פון ליעבע, וואָס דער בעראָמעטער האָט אין מיין ברוסט דאמאָלט געצייגט, שטעל איך מיך פאָר, אז עס האָט געמוזט זיין ארום ערב מאי. דער טאָג איז געווען לייכט־זיניג, ווי איבערהויפּט די ערשטע פריהלינגס־טעג, אבער איך בין נאָך לייכטזיניגער געווען. איך האָב פּשוט זיך פערליעבט אין יעדער פארבייגעהענדיגער מיידעל, נישט קוקענדיג צי דאָס מיידעל געהט אליין, צי מיט א בעגלייטער. עס האָט געהאלטען שיער־שיער ביי אָבשטעלען יעדער מיידעל אין מיטען גאס, פאַ־לען אויף די קניע און אויסזיפצען: איך ליעב דיך, קום מיט מיר

ערגעץ אוועק אין א שטילען גארטען, אדער אין א שטילען צימער, וואו איך און דו, און איך און די ליעבע...

מעהר וואלט אבער ניט געפעהלט אזוינס אין מיטען דער גאס צו טהאן! מענשען וואלטען גלייך עמפערט געווארען פאר א:א פרייהייט, כאטש דאס לאנד וואו עס האט פאסירט איז געוועזען ניט קיין פרייע רעפובליק ווי די פעראייניגטע שטאאטען און ליעבע איז דארט דוקא ניט געוועזען פערבאטען. פערקעהרט, אין יענעם לאנד פון מאנארכיע און זעלבסטהערשונג איז די איינציגע כשר'ע סחורה געוועזען די ליעבע. רעוואלוציאנערען, אז זיי פלעגען וועלען אבווענדען פון זיך דעם פערדאכט, פלעגען זיי זיך לפנים פערליעבען אין זייערע חבר'טעס און ווען די פאליציי פלעגט אמאל איינברעכען צו זיי אין צימער, וואו עס האט זיך פראדוצירט בשתיקה פון'ם לאנד די פרייהייט פאר די בירגער — פלעגען זיי זיך כאפען קושען מיט די חבר'טעס, כדי צו בעווייזען, אז זיי זיינען נישט געפעהרליך פאר'ן לאנד.

אבער אין מיטען גאס פאלען אויף די קניע איז אפילו אין יענעם לאנד געוועזען נישט ערלויבט. די גאס האט געדיענט פאר מעהר ערנסטע צוועקען. און דעריבער איז אין די דאזיגע פריהלינגס־טעג מיט דער ליעבע אויך דארט געוועזען שווער זיך אן עצה צו געבען.

אבער פערקירעווענדיג זיך פון די רוישענדע גאסען אין א שטילער גאס, ניט ווייט פון א קליינעם גערטענדעל, האב איך זיך בעגעגענט מיט א מיידעל, וואס האט אין יענעם טאג מיין הארץ אנגעצונדען גלייך מיט'ן ערשטען בליק. מיט'ן צווייטען בליק האט זיך שוין אנגעכאפט דער קאפ און איך האב דערפיהלט אז איך ווער פערברענט, דאן האב איך, אום צו רעטען זיך פון דער דראהענדער געפאהר אין גאנצען ניט פערברענט צו ווערען, אויסגעשריען:

— פרייליין!

און האב איהר ארייננעקוקט טיעף אין די אויגען אריין.

— וואָס איז? — האָט זי זיך אָבגעשטעלט און מיך צודיק אנגעקוקט. געראכט האָט זיך מיר, אז זי אליין איז אויך אביסעל אנגעצונדען.

— איך האָב אייך ערגעץ געזעהען און קען מיך ניט דער־מאנען וואו... — האָב איך זיך געפּרואווט פּעררופען אויף אן אלטער סגולה.

— יא.. מיר דאכט זיך אויך אזוי... — האָט זי געענטפערט

— אלזאָ, וואו און ווען? — האָב איך זיך ערנסט פער־טראכט.

— יא, איך געדענק אייך פון ערגעץ... — האָט זי פער־שעהמט געשמייכעלט.

— אָט איז ניט ווייט דער גאָרטען! — האָב איך איהר געזאָגט, אָנווייזענדיג מיט'ן האנד אויפ'ן גאָרטען, וועלכער האָט זיך ניט ווייט פון אונז געפונען... מיר וועלען אהין אריינגעהן, זיך אני ערזעצען...

— יא, איך בין טאקע אביסעל פערמאטערט פון געהן...— האָט זי ז'עוודיג געפליסטערט. אבער מיין גאָט! — האָט זי זיך געכאפּט ענדליך — איך קען דאָך אייך ניט...

— איהר האָט דאָך אליין געזאָגט, אז אייך דאכט זיך, אז איהר האָט מיר אויך ערגעץ געזעהן, — האָב איך איהר בערו־היגט, — הייסט עס, אז מיר זיינען בעקאנט.

— איך קען מיך אָבער נישט דערמאָנען ווען און וואו... — האָט זי געשמייכעלט און איז מיר נאָכגעגאנגען.

— צייט און אָרט עקזיסטירען ניט פאר אונז... — האָב איך געפּרואווט צוצוציהען זימ יט העכערע אויסדריקע.

זי האָט געשמייכעלט, מיך אָנגעקוקט און זי איז קענטיג צופריעדען געבליבען. אבער אז מיר זיינען שוין ביידע גאנץ נאָהענט איינע נעבען די אנדערע געזעסען אויף א באנק אין א שטילער אלעע, און די נוטע מענשען האָבען אונז געלאָזט אונ־געשטערט זיצען און האָבען זיך ארומגעדרעהט אין אנדערע ווינק־

לען, פאר וואס איך בין זיי שטארק דאנקבאר געווען, האט זי זיך ווידער אנגערופען:

—ווירקליך, איך קען מיך ניט דערמאהנען, וואו האב איך איך געזעהן.

איך האב אנגענומען איהר האנד, א שטארקען דריק געטהאן און געענטפערט:

— צו וואס דעם קאפ ברעכען? עס איז אזא שעהנער פריהלינגס־טאג...

— יא... דער טאג איז ווירקליך א שעהנער, — האט זי מודה געווען און האט מיך אנגעקוקט פון פראפיל. אבער ווירקליך — עס טהוט מיר לייד, וואס מיר קומט אויס צו זיצען מיט א מענשען, וועלכען איך קען ניט...

איך האב זי פריינדליך אנגעקוקט. נאכדעם האב איך זי א דריק געטהאן אין מיינע ארעמס און זי א שטארקען קוש נעגעבען און נאכדעם ערשט האב איך זיך אנגערופען:

— אט קענען מיר זיך שוין אביסעל...

— אך! — האט זי אויסגערופען מיט א געמאכטער אונצופריעדענהייט — אט דאס הייסט ביי אייך קענען זיך? מיין גאט!...

— נאטירליך, דאס איז וועניג... איך פערשטעה... אבער באלד... דער אווענד וועט קומען... מיר וועלען זיך נעהנטער בעקענען און מיר וועלען ענדליך פריינד ווערען.

איך האב געגלעט איהרע הענד, געקוקט איהר אין די אויגען און געווארט אויף אן ענטפער.

זי האט געשוויגען... אבער איז דאס ניט געווען דער שעהנסטער ענטפער?